

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КУЛЬТУРНОЇ ПОЛІТИКИ В УГОРЩИНІ

Малімон В. І.

*кандидат наук з державного управління, доцент,
доцент кафедри публічного управління та адміністрування,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
м. Івано-Франківськ, Україна*

Правове поле культурної політики Угорщини сконструйоване як багаторівнева система, де конституційні принципи співіснують із базовими галузевими актами, нормами права ЄС та конвенційними зобов'язаннями Ради Європи й ЮНЕСКО. Особливість модельної побудови полягає у поєднанні двох імперативів: гарантування свободи мистецтв і наукових досліджень та одночасного публічно-правового обов'язку держави захищати культурну ідентичність, трактовану через національно-історичні символи й «християнську культуру» [1]. Саме цей дуалізм задає траєкторії нормотворення і управління: від конституційної згадки про автономію установ і спеціальний статус інституцій культурної політики – до докладної кодифікації музейної, бібліотечної сфери та сфери історико-культурної спадщини (Закон CXL/1997; LXIV/2001; LXXVII/2011) і розгалужених механізмів фінансування через Національний культурний фонд [3; 4; 5; 9]. У фокусі також – захист культурних прав національностей (CLXXIX/2011), що інституалізує канали участі та підтримки культурної самобутності національних меншин [6]. Метою тез є показати архітектуру угорської моделі правового забезпечення культури, виокремити її сильні сторони і напружені вузли, а також окреслити напрями подальшого розвитку системи з огляду на вимоги прав людини, права ЄС та місцевого різноманіття.

Конституційні засади. Стаття X Основного закону Угорської республіки закріплює свободу наукових досліджень і художньої творчості та визнає автономію установ у межах закону [1, с. 9]. Стаття R (4) прямо вказує на обов'язок усіх органів держави захищати «християнську культуру» Угорщини, що задає ідеологічний вектор нормативної політики [1, с. 5]. Одночасно стаття P підкреслює, що культурні артефакти є «спільною спадщиною нації», захист якої – обов'язок держави і кожного [1, с. 4; 2].

Секторальні закони. Ключовим рамковим актом є Закон CXL від 1997 р., що системно регулює музейну галузь, публічні бібліотечні послуги та «спільнотну культуру» (community culture), визначаючи

обов'язки держави й органів місцевого самоврядування, стандарти доступності бібліотек та моделі підтримки інституцій громадської культури [3, с. 1–5; 3, с. 73–87]. Закон LXIV від 2001 р. вибудовує комплексний режим охорони культурної спадщини (рухомої, нерухомої, археологічної) та інтегрує положення європейських конвенцій [4]. Додатково діє спеціальний Закон LXXVII від 2011 р. про світову спадщину [5], а також низка підзаконних актів щодо експорту культурних цінностей [12].

Культурні права національних меншин. Закон CLXXIX від 2011 р. про права національностей гарантує право на збереження і розвиток культур, мови, традицій, використання символіки та міжнародні культурні зв'язки; передбачає інститути самоврядування національностей та елементи культурної автономії [6, § 20–21]. Закон також деталізує участь у публічних справах і механізми фінансування культурних потреб національних громад [6].

Інституційно-управлінська архітектура. Центральна культуральна політика реалізується профільним міністерством та мережою «стратегічних культурних інституцій». У 2019 р. створено Національну культурну раду (Nemzeti Kulturális Tanács), що координує стратегічне планування, до складу якої входять керівники 17 ключових інституцій, голова Угорської академії мистецтв і заступник голови Національного культурного фонду [12]. Окремі урядові уповноважені зі статусом міністрів відповідають за великі інвестиційні культурно-спадщинні проекти (Будинський замок, Цитадель) [7].

Фінансування та грантова підтримка. Національний культурний фонд Угорщини (NKA), створений Законом XXIII від 1993 р., є головним інструментом проектного фінансування культури; працює під наглядом міністра культури, але за участі галузевих колегій; первісно наповнювався за рахунок «культурного збору»; сьогодні поєднує бюджетні й відомчі джерела [8; 9]. Узгодження механізмів підтримки з правом ЄС відбувається через процедури державної допомоги ЄС [9].

Міжнародні стандарти та зобов'язання. Система охорони культурної спадщини в Угорщині побудована як «міст» між національним правом і наднаціональними режимами захисту: конвенціями Ради Європи та інструментами ЮНЕСКО. Норми цих договорів інкорпуються у рамкові та спеціальні закони, а деталі – у підзаконні акти (порядки обліку, реєстри, дозволи, експертні вимоги), що забезпечує сумісність практик правозастосування з європейськими підходами до збереження спадщини та регулювання переміщення культурних цінностей [8; 12].

Виконання міжнародних зобов'язань забезпечують уповноважені органи охорони спадщини, спеціалізовані експертні ради, національні музеї/архіви/бібліотеки як депозитарії, а також міжвідомчі механізми

(культура – внутрішні справи – фінанси/митниця – дипломатична служба) для повернення й запобігання незаконному обігу [8; 12].

Сучасні тенденції та виклики. Поряд із розвиненою законодавчою базою фіксується тренд на централізацію культурного управління та підвищення ваги ідеологічних орієнтирів у політиці пам'яті [7; 11]. На сектор НУО вплинули обмежувальні норми щодо «іноземного фінансування», визнані Судом ЄС такими, що суперечать праву Союзу, що мало наслідки і для культурних організацій [10]. Дискусійними залишаються баланси між автономією установ, свободою мистецтв і стратегічними пріоритетами держави [11].

Висновки. Угорська система правового забезпечення культури є цілісною та керованою, однак її ефективність визначається тим, як саме збалансовано взаємодіють свобода творчості, культурні права та стратегічні цілі держави.

1. Культура потребує одночасно «твердих» правил (для передбачуваності) і «м'яких» механізмів (для довіри й участі). Надмірна регламентація породжує інерцію, тоді як повна дерегуляція – нерівність доступу. Найкраще – прозорі рамки та гнучкі інструменти реалізації.

2. Стійкість політики забезпечує принцип «на відстані витягнутої руки» у фінансуванні: держава визначає пріоритети, але рішення щодо підтримки приймаються через фахові колегії з чіткими критеріями і публічною звітністю.

3. Централізація варта себе там, де йдеться про великі об'єкти спадщини та національні програми; у всьому іншому працює субсидіарність і розумна децентралізація – муніципалітети та регіональні інституції краще бачать локальні культурні екосистеми.

4. Культурні права меншин мають бути інтегровані в «звичайну» політику, а не існувати окремою нішею: мова, символіка, традиції та інституції меншин мають мати однаковий доступ до інфраструктури, грантів і публічного простору.

5. Охорона культурної спадщини ефективна тоді, коли переходить від охоронних переліків до режимів спільного врядування: держава, громади та власники співпрацюють на основі договорів, а рішення забезпечують збереження та ефективне використання.

6. Стратегічні документи мають переглядатися циклічно й залучати стейкхолдерів – митців, інституції, громади, бізнес. Саме регулярний діалог і відкриті правила гри перетворюють правову систему на інструмент розвитку, а не лише на засіб контролю.

Література

1. The Fundamental Law of Hungary (as in force on 23 December 2020). Budapest : National Assembly, 2011. 41 p. URL: <https://www.parlament.hu/documents/125505/138409/Fundamental%2Blaw>
2. European Commission for Democracy through Law (Venice Commission). *Hungary – The Fundamental Law* (consolidated, 2021). CDL-REF(2021)046. URL: [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-REF\(2021\)046-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-REF(2021)046-e).
3. Act CXL of 1997 on the Protection of Cultural Goods, Museum Institutions. *Public Library Services and Community Culture*. English translation. URL: https://www.striker.hu/sites/default/files/attach/cxl_engl.pdf
4. Act LXIV of 2001 on the Protection of Cultural Heritage (English translation). *UNESCO Database of National Cultural Heritage Laws*. URL: <https://whc.unesco.org/en/statesparties/hu/Laws>
5. Act LXXVII of 2011 on World Heritage (English translation). *UNESCO Database of National Cultural Heritage Laws*. URL: <https://whc.unesco.org/en/statesparties/hu/Laws>
6. Act CLXXIX of 2011 on the Rights of Nationalities. English translation. URL: <https://njt.hu/jogszabaly/en/2011-179-00-00>
7. Inkei P., Kristóf L. Cultural Policy Profile : Hungary. Bonn : Compendium of Cultural Policies and Trends, 2025. URL: https://www.culturalpolicies.net/wp-content/uploads/pdf_full/hungary/Hungary_03_2025_final_.pdf
8. HEREIN System (Council of Europe). *Hungary – Legal framework on cultural heritage*. URL: <https://www.coe.int/en/web/herein-system/hungary>
9. European Commission. *State aid SA.33983 (2011/N) – Hungary – Cultural purposes – National Cultural Fund*. Brussels, 2012. URL: https://ec.europa.eu/competition/state_aid/cases/220752/220752_778178_27_1.pdf
10. Court of Justice of the European Union. *Case C-78/18 Commission v Hungary (Transparency of associations)*. Judgment of 18 June 2020. URL: <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=227569&doclang=en>
11. Artistic Freedom Initiative. *Hungary : Systematic Suppression of Artistic Freedom. Artistic Freedom Monitor Report*. New York, 2022. URL: https://artisticfreedominitiative.org/wp-content/uploads/2022/03/Artistic-Freedom-Monitor_Hungary_Systematic-Suppression.pdf
12. UNESCO – Database of National Cultural Heritage Laws. *Hungary : export and return of cultural goods (related acts and decrees)*. URL: <https://www.unesco.org/en/culture>